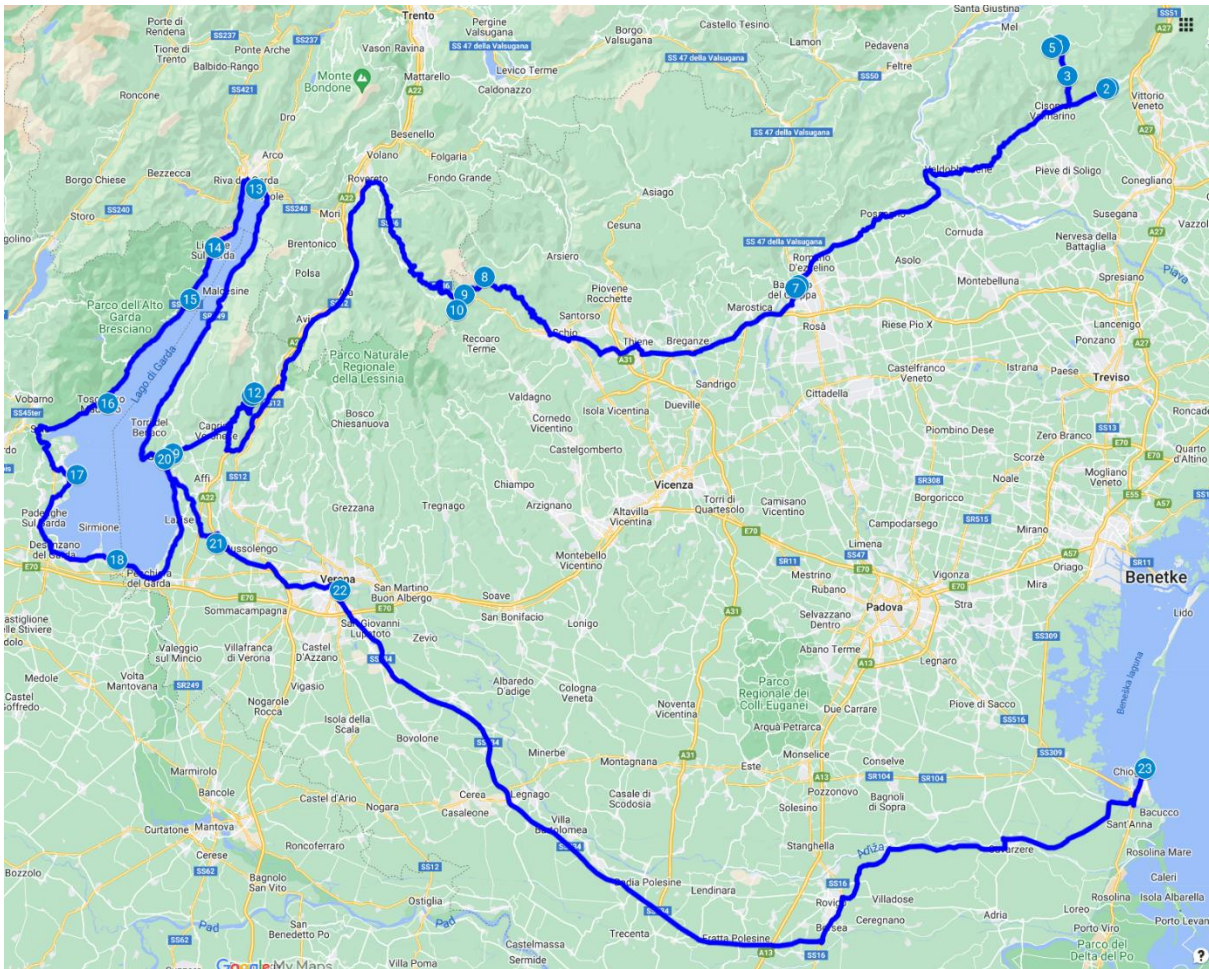

Benečija in Gardsko jezero 2022

POVZETEK

Skoraj zadnji trenutek je prišlo do spremembe plana, zato sem vzel potopis od [Švara Damjana](#), ga rahlo prilagodil in potem še sproti malo popravljal in spreminjal plan. Zgornja karta je osnovni plan, izpustila sva zahodno obalo Gardskega jezera

Potopis po dnevih

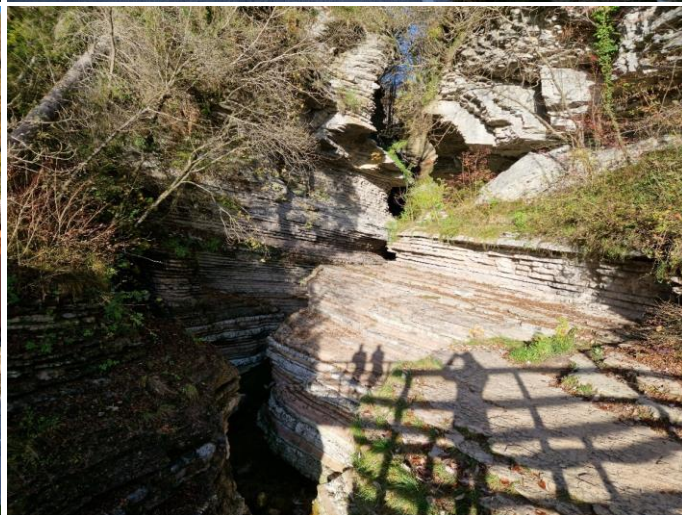
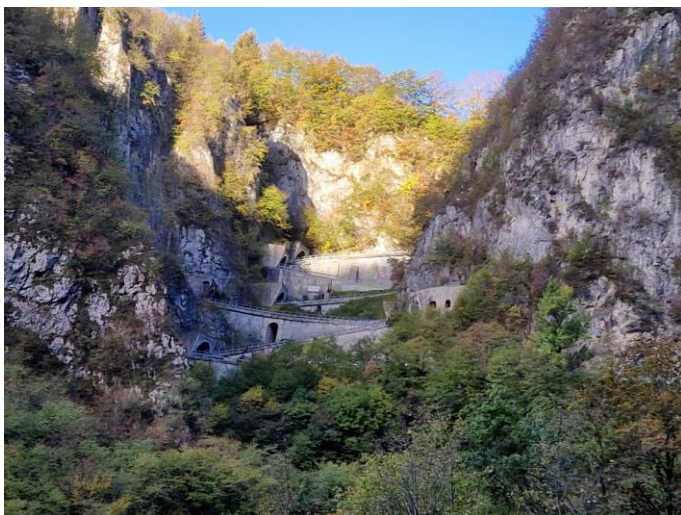
1. 28. 10. 2022, petek

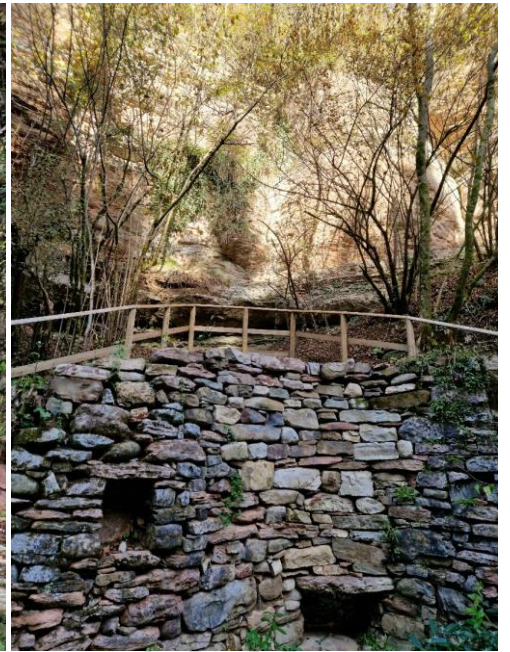
Takoj po kratki službi do Ljubljane, kjer sva na Rudniku v Mercatorju dopolnila zaloge v hladilniku in poskrbela za naju že skoraj tradicionalno kosilo. Burgerja lars&sven sta zakon. V poletnih temperaturah nadaljevala do Palmanove, kjer sva se ustavila v nakupovalni vasi. Osvežitev s sladoledom, potem pa proti današnjemu cilju. V mestecu Lago di Largo sva v večernih urah zapeljala v kamp, [Riva d'Oro](#), kjer so naju prijazno pospremili na parcelo v neposredni bližini jezera Largo. Kamp ima skromne sanitarije, bar in bližino cerkve, ki se je samo dvakrat oglasila s potrkanjem zvonov. Super, ker nič ne komplicirajo s poznim odhodom, pa tudi sicer je dobro izhodišče za jutrišnjo avanturo. Pa še cena je ugodna, 24€. Odlična večerja in mirna noč.

2. 29. 10. 2022, sobota

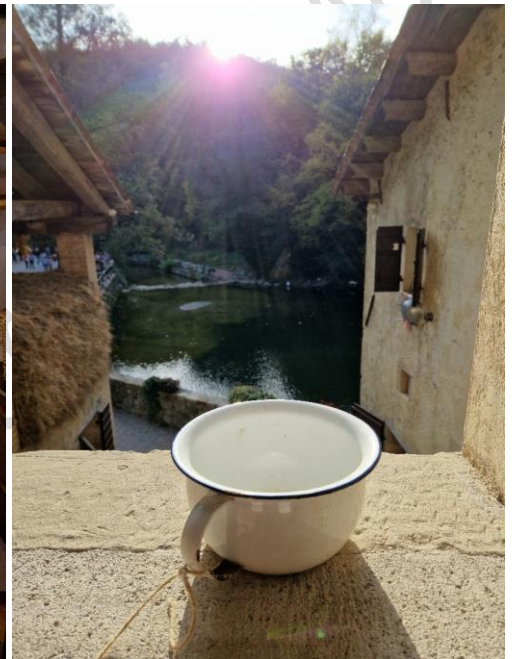
Sončno jutro, potem pa z motorjem do centra mesta Lago di Largo in naprej na prelaz [San Boldo 46.006718, 12.169275](#). Raj za motoriste in kolesarje na električni pogon. Cesta je bila zgrajena med 1. svetovno vojno s številnimi serpentinami in petimi, v skalo izklesanimi tuneli. Fascinantno, čudoviti pogledi in ko prebereš, da je bila cesta narejena v samo pol leta se kar ne moreš načuditi. Cesta povezuje kraja Trichiano in Toveni in se povzpne na 700 metrov višine. Na vrhu je gostilna, cerkva in pa izhodišča za številne pohodne poti. Nadaljevala še naprej do vasi Sant Antonio, kjer sva [parkirala 46.040394, 12.146681](#) skuter in peš nadaljevala do soteske [Brent del Art 46.037866, 12.145989](#). Najprej sva se spustila po stopničasti poti približno 150 metrov v globino. Narava je bogata s preslicami in v pomladnem času z orhidejami, sicer pa

je to področje volkov in jelenov. Danes videla le preslice. Ko sva prišla do mostička, se je razprostrl pogled na kamnite plasti, ki so z različnimi barvami nakazovale starost soteske. Plasti kamnin so nastale pred milijoni let in prav zato so nekaj posebnega. Brent Rizzo je najgloblji del soteske in je kar slabo zavarovan od tu sva se po isti gozdni poti vrnila nazaj. V lokalnem beneškem narečju brent označuje potoke v globokih dolinah, ki med deževjem hitro narastejo. Od tu tudi izraz brentana, kar pomeni polna. Art je Ardo in je levi pritok reke Piave, ob kateri se nahaja kraj. Potok Ardo domačini včasih neupravičeno imenujejo Brenta. Ko sva pripeljala nazaj v kamp sva si pripravila okusno kosilo, ki sva ga pojedla na toplen sončku. Po kosilu počitek in sprehod do razgledne točke ob jezeru, potem pa nadaljevala po slikoviti, v jesensko obarvani pokrajini, med grički in vinogradi v deželo proseka. Dolina Lierza je predel, ki je zavarovan z Unescovo kulturno dediščino in je res nekaj posebnega. Parkirala pred mlinom [Moulinio dell Croda 45.936825,12.191360](#) si za vstopnino 4€ ogledala njegovo notranjost in hišo mlinarjev. Poleg se po ogromnem balvanu spušča slap, v jezeru pa so svoj kotiček poiskale gosi. Pot je iz hiše speljana nad slap, od tu pa je pot povezana z idiličnimi mostički. Ker je tu doma proseko, sva ga seveda degustirala in kupila buteljko. Res je nekaj posebnega. Podoben šampanjcu, malce sladkega okusa in se odlično poda k morskim jedem. Pozno popoldne sva nadaljevala v Possagno, kjer sva si ogledala neoklasicistični [tempelj 45.936825,12.191360](#), ki se nadaljuje v cerkev Cavanis. Tempelj je projektiral domačin Antonio Canova. Poseben zunanji mozaik iz prodnikov in pa lep razgled na okolico. Premik do turistično obleganega mesta Bassano del Grappa, kjer sva po skoraj uri počasnega kroženja komaj našla [parkirišče](#) za nočitev. Noro, takšne gneče že dolgo nisem videla in tole ni bila najboljša odločitev za nočitev. Mogoče bova celo kaj spala.

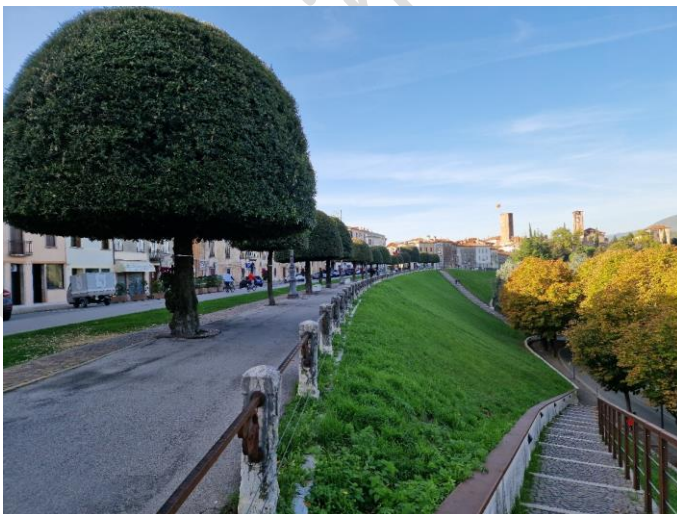

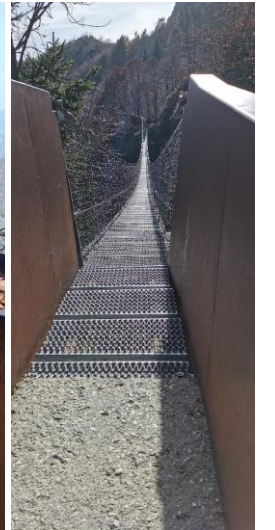

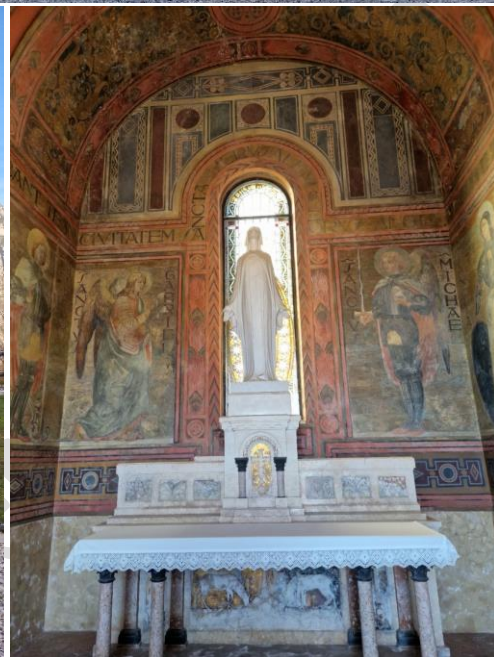
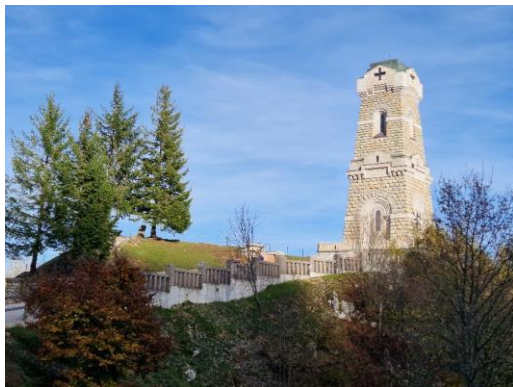

3. 30. 10. 2022, nedelja

Sreča je na najini strani. Danes sva pridobila uro, tako da sva se kljub nočnim odhodom avtomobilov iz parkirišča, dobro naspala. V jutranjih žarkih prijetno toplega sončka, pri 19°C, sva se odpravila na raziskovanje mesta Bassano del Grappa. Po stopnicah do samega centra mesta, najprej do znamenitega lesenega mostu Ponte degli Alpini, delo Andrea Paladia iz leta 1571. Nekaj posebnega, občudovanja vrednega. Sprehod čez most, pod katerim se lesketa v soncu reka Brenta, pa skozi center, kjer bi mogoče poleg sakralnih objektov, obzidja, muzejev,... izpostavila 24 urno, delujočo uro, ki danes kaže čas po novem. Sicer pa je mesto živo, odprte so tako restavracije, kot tudi trgovinice, kljub temu, da je danes nedelja. Okoli 11 ure naredila premik na [Passo Xomo 45.764088,11.202076](#), na sedlo masiva Pasubio. Ozka gorska, vijugasta cesta, ki terja izkušenega šoferja in včasih poleg kamere še iznajdljivo kopilotko z dobrimi živci. Danes je nedelja in je menda celotna Italija na prelazu, vsaj tako se mi je zdelo. Na vrhu pa seveda za naju ni bilo prostora, zato sva nadaljevala le nekaj kilometrov naprej in parkirala na ogromnem izogibališču ob cesti. Tudi tokrat nama je prav prišel skuter, s katerim sva se odpeljala po ozki cesti, pokriti z jesenskim listjem do Valli di Pasubio. Pohvala najinemu skuterju, ki je uspešno premagoval vse klance in vzpone. Peš sva nadaljevala po jesensko obarvani gozdni pokrajini, približno 2 kilometra v hrib, do diha jemajočega visečega tibetanskega mostu, [Ponte Avis 45.742961,11.183330](#). Noro, prisotno kar malo adrenalina. Ker je most ozek, je promet enosmeren, a kaj ko so nekateri nestrpni in neučakani,... Ob mostu pojedla malico, potem pa nazaj do sakralnega objekta, kostnice in muzeja. Raj za zgodovinarje. Povzpela sva se na sam vrh zgradbe, občudovala masive in galerije na nasprotni strani soteske. Potem pa na skuter, mimo najinega camperja, do izhodišča za pot 52 galerij. Tu je ogromno parkirišče, ki ga velja izkoristiti. V avtodому sva si pripravila pozno kosilo in privoščila počitek. Zaradi prestavljene ure je bil sončni zahod že ob petih, tako da sva v mraku naredila premik na prej ogledano, plačljivo [parkirišče](#) (6€/24 ur), kjer sva tudi prespala.

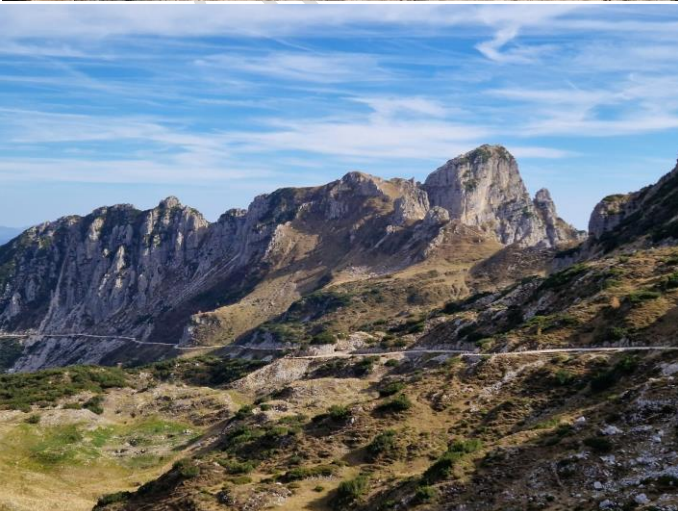
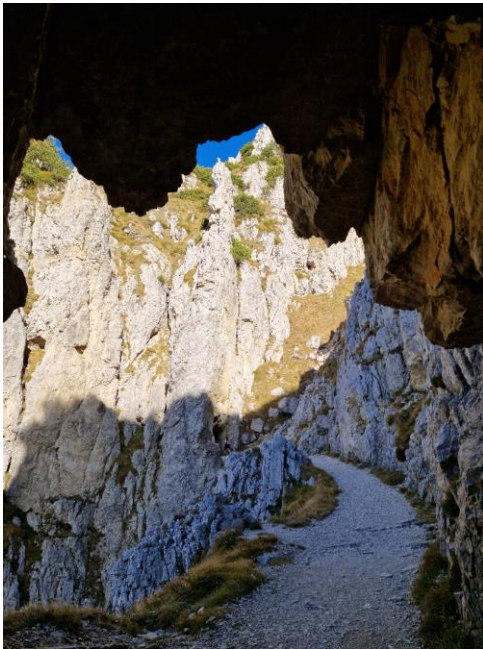

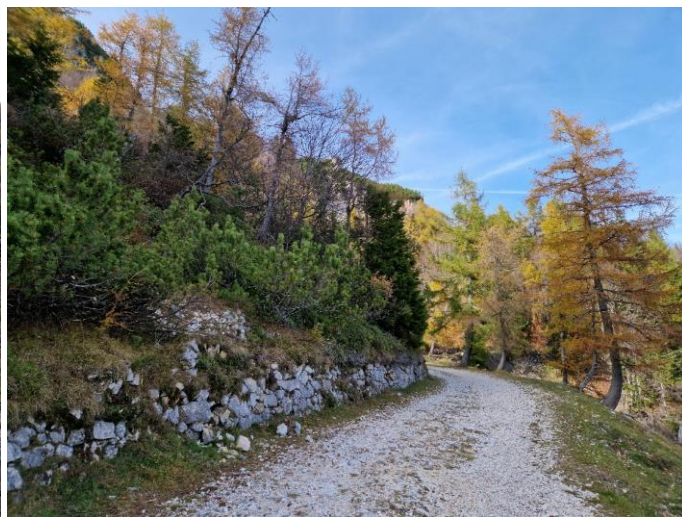
4. 31. 10. 2022, ponedeljek

Takoj po zajtrku sva obula gojzarje, vzela pohodne palice, nabuhala nahrbtnik s pijačo in malico, ter se odpravila na raziskovanje 52 galerij. Pri 1216 metrih nadmorske višine začela pot v že s soncem ogretem jutru. Mulatjera, ki so jo med prvo svetovno vojno zgradili vojni ujetniki z vsemi galerijami oziroma tuneli je še danes ena od lepših poti v »piccolo dolomitih«. Tuneli so različno dolgi od 3 metrov pa do 100 metrov, zato svetilka ni bila odveč. Impozantni pogledi na masive, na včerajšnjo prehojeno pot, pa po zračnih potki, tu in tam zavarovani z jeklenico. Po približno treh urah in pol hoje z ogromno postanki za fotografiranje, sva prispela na vrh, kjer je barvita koča »[A Papa 45.782551,11.187938](#)« in zavetišče. Danes je koča zaprta, zato sva se tako kot mnogo drugih pohodnikov morala zadovoljiti z domačim sendvičem, čajem in žganjem. Uživancija na sončku, v družbi kavk in s pogledi na številne pohodne poti v okolici. Sestopila sva po tako imenovani Cesti Scarubbi. Pot je široka, makadamska, primerna tudi za kolesarje. Super, ker ima sicer kar nekaj bližnjic, ki sekajo dolge in zavite ovinke. Občudovala sva macesne, ki se že zlatijo in uživala v pogledih na masive, ki so se lesketali v jesenskem soncu. Popoldne sva prijetno utrujena prispela v camper, se stuširala, pripravila pozno kosilo in si privoščila počitek do sončnega zahoda. Samo še večerni spust v dolino do Valli del Pasubio, kjer sva prespala na [PZA](#) za ceno 5€. Tu

sva spoznala mlad italijanski par, ki sta nama prinesla parkirni listek iz cca 200 metrov oddaljene koč. Na piknik prostoru sva spekla kostanj ob svečki, obdana s trdo temo, ob kozarcu piva oziroma coca cole. Lušno.

5. 1. 11. 2022, torek

Čudovit sončni vzhod, oskrba avtodoma s pogledom na slapove Brazzavalle, ki pa so bolj glasni kot občudovanja vredni. Potem pa novim dogodivščinam naproti. Čez prelaz Pasubio, na sever Gardskega jezera, Riva del Garda. Na poti ustavila v kraju Eremo di San Colomba, kjer sva naredila nekaj fotografij nenavadne, v skalo vklesane zanimive [cerkve 45.878477, 11.061615](#) iz 13. stoletja, v kateri naj bi živel puščavnik. Z diham jemačimi pogledi v globoko sotesko in na jezo, sva nadaljevala do mesta Torbole, kjer sva prostor poiskala v campu [Europa](#), tik ob jezeru Garda. Čudovito. Parcela 34, skromne a čiste sanitarije, cena 30€ in možen odhod po želji. To je za naju dovolj. Danes je sonce sramežljivo, a temperature še vedno prijetne, okoli 20°C. Najprej sva šla na sprehod ob jezeru, do centra, se povzpela na hrib do cerkve st. Andrea in do razgledne skale, kjer sva iz klopce in ptičje perspektive opazovala prijetno mesto ob kristalno čistem jezeru, kjer kar mrgoli športnih navdušencev. V mestu izstopa spomenik zgodovinskega pomena, ozka, podolgovata hiša, ujeta v jezero, imenovana Casa del Dazio. Tik ob campu je prodnata plaža z razgledom na okoliške gore. V campu sva si pripravila kosilo in ga pojedla zunaj, s pogledom na jezero. Kičasto. Popoldne pa peš, namesto s kolesom, na raziskovanje mesta in okolice. Vreme je muhasto in napoved je proti večeru rahlo pršenje, kar se je izkazalo za pravilno odločitev. Ob jezeru je lepa sprehajalna pot, s številnimi mostički, pod katerimi se reke Sarca, Verone in Albone izlivajo v jezero Garda. Res prijetno, kljub rahlemu pršenju, so temperature še vedno visoke za ta letni čas, saj so se nekateri celo kopali v jezeru. Po prehojenih petih kilometrih sva si ogledala mesto Riva del Garda, kjer je kljub prazniku danes vse odprto. Lično urejene trgovinice so kar klicale po nakupu... V mestu izstopa utrdba, trg 3. Novembra, elektrarna, trdnjava Bastione, do katere pa se lahko povzpneš le z vzpenjačo, ki pa je v tem času v popravilu. Prav idilično je razsvetljena kapela Santa Barbare visoko na pečini nad mestom in trdnjavo. No in potem še počasi nazaj, seveda z vmesnimi postanki za pijačo. Tako sva nevede prehodila okroglih 10 kilometrov. Zgledno za praznični dan.

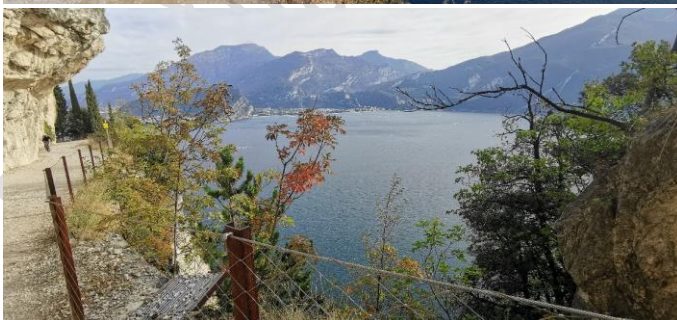
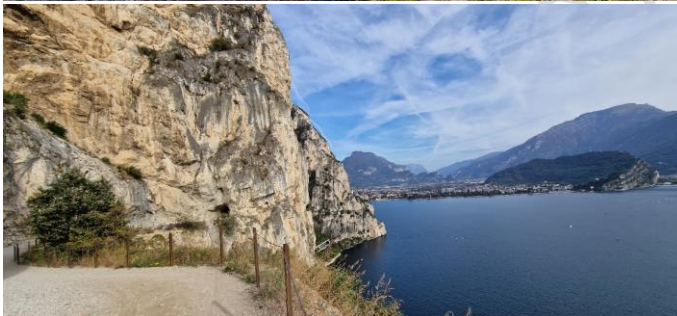

6. 2. 11. 2022, sredo

Samo še danes je dobra vremenska napoved, zato velja izkoristiti dan. Po Mirkovih krajših poslovnih obveznostih, sva odkolesarila proti Riva del Garda, ob lepo urejeni kolesarski stezi, s pogledom na jezero. Ta del sva že včeraj prehodila, zato ni bilo potrebno ustavljati za fotkanje. Iz mesta pa vodi sprva asfaltirana, kasneje pa makadamska oziroma s kamni različnih granulacij posuta pot, ki se v prvem delu strmo vzpenja, potem pa za kakšen procent manj. Pelje skozi tunele in galerije in ponuja lepe poglede na jezero, mesto in tudi odročno gorsko vasico. Tu je meka za električna kolesa, za skuterje pa je cesta prepovedana. Pa tudi sicer sama pot zahteva spretnega kolesarja, saj je pot navzdol pravi adrenalinski podvig. V trgovini coop dopolnila zaloge, potem pa sva spekla rostbeaf in pleskavice. Njami. Kifeljčke z vanilijevo kremo in kavico pa sva spila oziroma pojedla ob jezeru, kjer sva si skušala nabrati še nekaj d vitamina. Pozno popoldne sva se poslovila od kampa Europa in navigirala proti mestecu Limoni. Ko sva pripeljala do tunela, kjer sva pred nekaj urami zavila v hrib, je bila cesta zaprta, saj se je v tunelu zgodila nesreča. Pa sva obrnila in spremenila smer. Peljala proti vzhodu, ustavila v mestu Malcesine, ki po opisih velja za enega najlepših ob Gardskem jezeru. [Parkirala 45.766577, 10.812913](https://www.parkirala.it/45.766577,10.812913) v bližini vlečnice, s katero se lahko povzpneš na dva tisoč metrov in od kjer je veliko pohodnih poti. Mogoče kdaj drugič, saj za to potrebuješ čas in lepo vreme. Pa sva se peš spustila v mesto, ki naju je takoj posrkalo vase. Mesto je staro, z veliko zgodovine in lepo ohranjene kulturne dediščine. Ozke ulice, ki so enotno tlakovane s prodniki, stare, a ohranjene hiše, ki so v večini prenovljene v trgovine z domačimi izdelki, galerije, starinarne, gostilne,... Na vrhu se bohoti srednjeveški grad Scaligero in pa muzej narodne zgodovine. Trenutno je v gradu tudi ribiški muzej in pa doprski kip nemškega pisatelja Goeteja. Seveda to pišem le iz opisov, ker je grad danes zaprt. Sicer pa je uvrščen med najlepše in najbolj ohranjene gradove v Italiji, ki pa ga zahvaljujoč ambientu uporabljajo za poslovne dogodke in za poroke. Sprehodila sva se do obale, kjer sta dva, nenavadna bronasta kipa. Mož, ki razmišlja in zre v Gardo, ter velika želva ženska, sta delo enega največjih

kiparjev, Novella Finottija. Zanimivo, urejeno, mirno, staro mesto, z dušo, ki je zagotovo vredno obiska. V večeru nadaljevala ob jezeru, s pogledom na tisoče luči, ki odsevajo v jezeru. Po cesti za Monte Baldo, do vasice Spiazzi, kjer sva parkirala na ogromnem [parkirišču](#) zaprtega hotela, v družbi še dveh avtodomarjev. Mirna noč, z rahlim potrkavanjem dežnih kapelj.

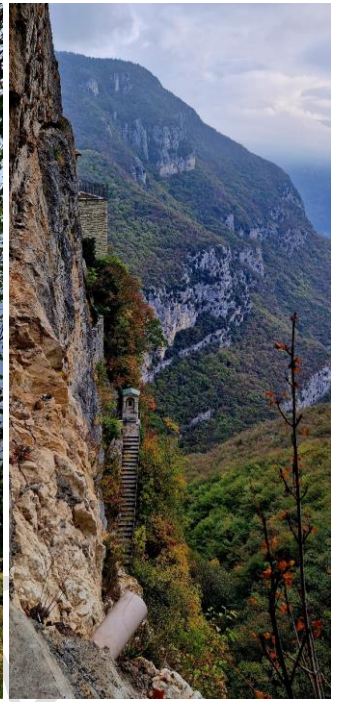
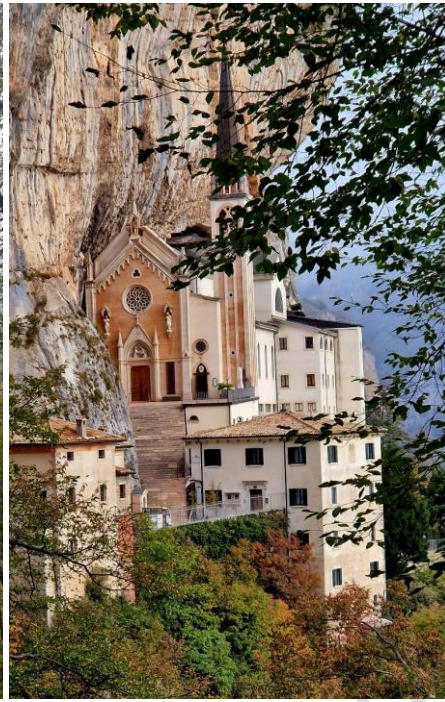
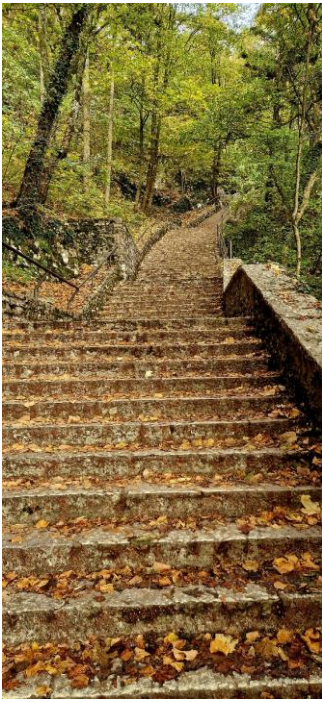

7. 3. 11. 2022, četrtek

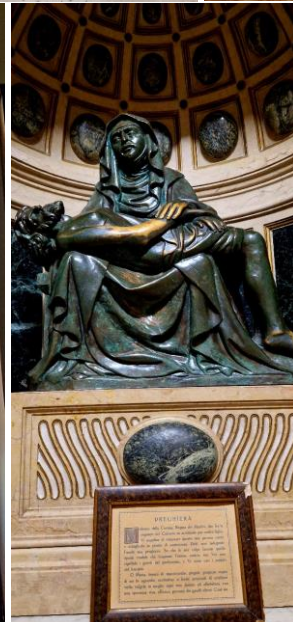
Spokojno jutro, delno oblačno in okoli 17°C. Ker je v bližini svetišče Madonna della Corona, sva se odločila za ogled, malo zaradi imena, malo pa iz arhitekturne posebnosti, saj je svetišče ugnedeno v skalo in se nahaja blizu previsa, na nadmorski višini 775 metrov. Do svetišča vodita dve poti, ena po stopnicah navzdol (zagotovo jih je okoli tisoč, opa, prebrala da jih je točno 1614), druga pa po zaviti, a asfaltirani cesti, s križevim potom oziroma sakralnimi bronastimi kipi, ki prikazujejo križev pot. Ob poti je farma z lamami in pa gostilna, ki pa je v jutranjih urah še zaprta. Ko sva prispela do svetišča v neogotskem slogu, sva bila iz trenutka do trenutka bolj fascinirana. Svetišče je sestavljeno iz treh ladij, od katerih osrednja

meri 16 metrov visoko. Stena leve ladje in apside sta v celoti izklesani v skalo. Tu je upodobitev svetega prta in dišečega kamna, marmorja, prepojenega z nardovim oljem, znaka kristjana. Kip Madone della Corona je postavljen nad glavnim oltarjem in prikazuje Madono z detetom, ki ga prepisujejo 13. stoletju. V bližini svetišča je tudi Sacellum Pietatis, šesterokotni tempelj, ki stoji na mestu, kjer je bil najden kip Madone. Znotraj verskega kompleksa je grobnica puščavnikov. Najbolj nenavadna je scena ustvarjena na skalni steni apside v cerkvi, kot trnova krona, ki izžareva zlate žarke, s petimi angelskimi skupinami, ki se vrtinčijo v nebeškem veselju. Res nenavadno, vredno ogleda. Ker sva prišla po stopničasti poti, sva se vrnila po zaviti, asfaltirani poti, tako da sva lahko v miru občudovala bronaste kipe križevega pota. V zgodnjem dopoldnevu nadaljevala do Verone, kjer sva za 10€ parkirala na [postajališču](#) za avtodome, v samem centru mesta. Verona je mesto ob reki Adiži in je mesto, ki je zavarovano z Unescovo kulturno dediščino. Sprehod čez opečnato marmornat most s tremi loki in oboki, zgrajen v 14. stoletju, do Piazza Bra s pisanimi stavbami in nenavnim vodomatom, pa do Arene, znamenite Julijine hiše in bazilike svete Anastasie z gotsko fresko. Ker sva postala lačna, sva se ustavila na zgodovinsko znanemu trgu Piazza delle Erbe, ki je obdan s kavarnami in restavracijami. Izbrala sva eno odličnih restavracij in na vrtu pojedla pizzo in spila pivo. Koščki pizze s pršutom in mozzarelo vodnega bivola, Mirko pa namesto pršuta škampe. Pila zelo dobro temno pivo B2O, tako da sva uživala v kulinariki in na pogled zgradb s slikovito arhitekturo. Nadaljevala do starorimskega ločnega mostu, Ponte Pietra, od kjer se odpre pogled na trdnjavo Sofijo in na grad San Pietro, do katerega lahko prideš tudi z vzpenjačo. Ker pa je tu in tam skozi oblake posijalo sonce, so vse te zgradbe imele svoj odsev v čisti reki Adiži. Kar prijetno utrujena sva po petih urah raziskovanja prišla v avtodom in nadaljevala nekaj več kot 100 kilometrov jugovzhodno do obalnega mesta, Chioggie. Parkirala na [piza](#), ki je že skoraj mini kamp, za 20€. Samo še večerni sprehod v mesto, ki mu zaradi številnih kanalov mnogi rečejo Benetke v malem. S pogledom na ribiške ladje in z vonjem po beneškem morju popila pijačo, potem pa na mirno nočitev. Za popolnost so poskrbele nočne kaplje dežja, ki so kar intenzivno potrkavale na strešno okno.

Beneč

Beitrag

8. 4. 11. 2022, petek

Počasi se najine počitnice zaključujejo. Delno oblačno vreme s kar intenzivnim popihavanjem vetra naju ni prepričalo za sprehod, zato sva takoj po zajtrku naravnala navigacijo do Ljubljane. Tu sva dopolnila zaloge, potem pa v deževnem vremenu proti domu. Jutri nas čaka martinova pojedina z mladiči in spet imava nov razlog za veselje.

Plan poti [Benečija in Gardsko jezero](#)

Koordinate: [PZA Caravaning](#), [CamperContact](#), [Parking4Night](#), [Avtokampi](#)

Pisala Petra, dopolnil Mirko